

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

ท่านรู้หรือไม่ว่า...ด้วยการสนับสนุนจากท่าน สามารถมอบชีวิตให้กับเด็กคนหนึ่งได้อย่างไร

อ้อมใจในอ้อมกอดของ ครอบครัวโสสะ

มือของอ้อมใจดูเล็กนัก น่าทะนุถนอม และน่าปกป้องคุ้มครอง หากเป็นเมื่อหกปีก่อนฉันคงมีคำถามมากมายว่าตัวเล็กๆ อย่างน้องอ้อมใจมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ทำไมอายุแค่นี้ชนิดต้องมาผ่านความยากลำบาก

เพชร สร้อยเพชร ความสำเร็จ ของชีวิตที่ไม่มีสูตรสำเร็จ

ความสำเร็จในชีวิตของคนเรานั้นไม่ได้มีสูตรกำหนดหรือกฎเกณฑ์ตายตัว และมาตรวัดคุณภาพชีวิตในบางครั้ง ก็มีใช้เพียงวัดกันที่การศึกษา ฐานะทางสังคมเท่านั้น หากสำหรับคนบางคน ยังขึ้นอยู่กับว่าใช้สองขาในการยืนให้มั่นคงได้อย่างไร

ครูรัศมี นรชัยกำจร หรือ “ครูแต้ม” บนเส้นทางชีวิต “สร้างคนให้เป็นคน”

“ก่อนหน้าที่จะมาทำงานที่นี่ ครูเองก็พยายามค้นหา พยายามถามตัวเองว่าเราอยากทำอะไร อยากเป็นอะไรกันแน่ จนวันหนึ่งก็ได้คำตอบให้กับชีวิตว่า เราอยากเป็น “ครู” และวันนี้คำตอบที่ครูได้มันชัดเจนมากขึ้น”

อ้อมใจในอ้อมกอดของครอบครัวโสสะ

น้องอ้อมใจกับคุณแม่สุภาพพร้อมด้วยพี่สาวและพี่ชาย

ต้นฉำฉาขนาดใหญ่ตั้งต้นอยู่ข้างอาคารสำนักงาน หมู่บ้านเด็กโสสะ “เฉลิมนารินทร์” หนองคาย รอบต้นถูกล้อมด้วยอิฐที่ก่อขึ้นมาเป็นลักษณะบ่อ วงกลม และที่บริเวณนี้เป็นศูนย์รวมกิจกรรมของ หมู่บ้าน บรรยากาศที่นี่ร่มรื่น ระหว่างทางที่ฉำฉา กำลังจะเดินเข้าบ้านเพื่อไปถ่ายภาพนั้น เด็กหญิง ตัวน้อยวัยสี่ขวบนั่งเล่นชิงช้า หน้าตาเธอดูคมขำ ดวงตาเป็นประกายบริสุทธิ์และสดใส ดังดวงดาว ที่ทอประกายในยามที่ฟ้ามีดม่น สองมือเล็กๆ ประนมยกขึ้นมาถึงหน้าอก และก้มศีรษะลง ริมฝีปากน้อยๆ เอื้อนเอ่ยทักทาย

“คุณน้าขา สวัสดีค่ะ” ตามมาด้วยรอยยิ้มหวาน เรา รับไหว้และทักทายกลับเด็กน้อย รู้สึกรักใคร่และ เอ็นดูเธอขึ้นมาในทันทีที่พบเห็น

“คุณน้ามาทำอะไรคะ”

“คุณน้ามาถ่ายภาพค่ะ”

“คุณน้ามาถ่ายภาพที่บ้านหนูหรรอคะ แม่บอกว่าวันนี้จะมีคนมาที่บ้านหนูจึงมานั่งรอคะ ไป ค่ะหนูจะพาไปหาแม่ แม่ของหนูใจดีมากนะคะ” เรอกระโดดลงจากชิงช้าแล้วเดินเข้ามาหา ยืน

มือน้อยๆ มาให้ฉำฉาจับเพื่อที่จะนำทางไปที่บ้าน ระหว่างทางก็พูดคุยถามไถ่ชื่อเสียงเรียงนาม เด็กน้อยบอกชื่อของเธอ “หนูชื่ออ้อมใจค่ะ”

มือของอ้อมใจดูเล็กนัก นำทะนุถนอมและนำ ปกป้องคุ้มครอง หากเป็นเมื่อหกปีก่อนฉำฉามี คำถามมากมายว่าตัวเล็กๆ อย่างน้องอ้อมใจมา อยู่ที่นี่ได้อย่างไร ทำไมอายุแค่นี้ยัดต้องมาผ่าน ความยากลำบาก แต่มาวันนี้ฉำฉาเข้าใจชีวิตของลูกๆ โสสะมากขึ้น หากพวกเขาไปที่ไหน หากพวกเขามีคน ดูแลให้ความรักความอบอุ่น พวกเขาคงไม่ต้องมา อยู่ในครอบครัวโสสะ และก็นับว่าเป็นความโชคดีที่ เด็กๆ ได้เข้ามาอยู่ที่นี่ เพราะที่นี่ได้มอบครอบครัว ให้กับเด็กที่ขาดบิดา มารดา ไร้ญาติมิตร ได้กลับมา มีคุณแม่โสสะคอยดูแลให้ความรัก และมีครอบครัว ที่อบอุ่นอีกครั้ง

“แม่ขา คุณน้ามาแล้วค่ะ” หลังจากเสียงเรียกของ น้องอ้อมใจ เราเห็นหญิงอายุประมาณ 50 กว่าปี นุ่งผ้าซิ่น ผมนบศีรษะที่แซมด้วยผมหงอกสีขาว ถูก รวบและมัดเกล้าไปไว้ด้านหลัง คุณแม่สุภาพใจใส ผู้ทำหน้าที่เป็นคุณแม่ดูแลเด็กๆ ประจำบ้านสาม เธอเดินออกมายืนต้อนรับเราพร้อมรอยยิ้มเต็ม ใบหน้าที่ประดู๋ประดู๋

ในบ้านหลังนี้มีเด็กๆ อยู่ประมาณ 11 คน แต่ที่จะ ดูอายุน้อยที่สุดก็คงจะเป็นน้องอ้อมใจนี่เอง ภายใน บ้านมีการแบ่งสัดส่วนเป็นอย่างดี มีห้องนอนสาม ห้องซึ่งจะเป็นห้องเด็กๆ จำนวนสองห้อง ห้องหนึ่ง เด็กๆ จะนอนได้ 4-5 คน สำหรับน้องตัวเล็กๆ อย่างอ้อมใจยังนอนห้องเดียวกับคุณแม่ ห้องน้ำ ขนาดใหญ่ ห้องครัวไว้สำหรับประกอบอาหาร วันนี้ คุณแม่สุภาพจะสอนให้น้องๆ ทำวันกับทำยา

น้องอ้อมใจเลื้อยสีขาว

นักกีฬาตัวจิ๋วในงานกีฬา

กิจกรรมยามเช้ากับเพื่อนๆ ที่โรงเรียน

ครอบครัวที่อบอุ่นของน้องอ้อมใจ

ข่าวทอดด้วย เราจึงโชคดีได้เก็บภาพกิจกรรมของครอบครัวเล็กๆ ที่น่ารักนี้เพิ่มเติม

เด็กหญิงตัวน้อยเฝ้าคอยเดินตามเราระหว่างที่ถ่ายภาพ ดวงตาสงสัยใคร่รู้ แต่บางทีก็มีวิ่งไปกอดคอพิงในบ้านคนโน้นทีคนนี้ที หรือไม่ก็ไปเกาะขาผ้าชิ้นของแม่ จนกระทั่งเราถ่ายภาพในบ้านเสร็จสิ้น จึงหยุดพักนั่งคุยกับเด็กๆ และคุณแม่สุภาพรภายในบ้าน มีช่วงหนึ่งที่คุณแม่เล่าให้ฟังว่า

“การทำหน้าที่แม่โสดไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับผู้หญิงที่ไม่เคยมีลูกมาก่อน แล้วอยู่ๆ ก็มา มีลูกสีกว่าคน แต่ความรักความผูกพันที่มีให้กันได้เป็นตัวผูกมัดเราไว้ ทำให้ไม่สามารถทิ้งพวกเขาไปไหนได้อีก แม่เลี้ยงลูกก็ไม่ได้หวังสิ่งใด นอกจากอยากเห็นพวกเขาเติบโต และสามารถใช้ชีวิตร่วมอยู่กับสังคมภายนอกได้ เท่านั้นแม่ก็ดีใจแล้วค่ะ”

เมื่อแม่พูดจบ อ้อมใจที่นั่งอยู่ข้างๆ แม่ เงยหน้าขึ้นฟังอยู่ก่อนแล้ว ส่งรอยยิ้มหวานให้แม่ เหมือน

เธอเข้าใจในสิ่งที่แม่พูดมาทั้งหมด อ้อมใจชอบหน้าและโอบสองมือไปกอดเอวของแม่แล้วพูดว่า “แม่ขา เมื่อไหร่หนูจะได้กินวุ้นคะ” พวกเราที่นั่งอยู่พากันหัวเราะจนน้ำตาไหล ในความน่ารักของอ้อมใจ

ท้องฟ้าเวลานี้มีเมฆก้อนใหญ่ดำทะมึน ยอดไม้ดูตามลม ไม่นานนักเมฆฝนก็เทกระหน่ำลงมา อากาศข้างนอกหนาวเย็นยะเยือก แต่ภายในบ้านหลังนี้กลับอบอุ่นยิ่งนัก

วัยเด็กอันเปี่ยมสุข

หมายเหตุ: ชื่อของเด็กในบทความนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม เพื่อเป็นไปตามนโยบายด้านสิทธิเด็ก

เพชร สร้อยเพชร

ความสำเร็จของชีวิตที่ไม่มีสูตรสำเร็จ

ความสำเร็จในชีวิตของคนเรานั้นไม่ได้มีสูตรกำหนด หรือกฎเกณฑ์ตายตัว และมาตรวัดคุณภาพชีวิตในบางครั้ง ก็มีใช้เพียงวัดกันที่การศึกษา ฐานะทางสังคมเท่านั้น หากสำหรับคนบางคนยังขึ้นอยู่กับว่าใช้สองขาในการยืนให้มั่นคงได้อย่างไร และมีความสุข ความพอใจในชีวิตมากน้อยแค่ไหนต่างหาก **ตั้งชีวิตของ เพชร สร้อยเพชร ความสำเร็จของลูกโสสะ**

เพชรกับรถคู่ใจ

บ้านเขาวชนคอยดูแลพวกผมแทนคุณแม่โสสะ แต่ผมและเด็กผู้ชายคนอื่นๆ ยังสามารถกลับไปหาแม่ และน้องในหมู่บ้านเด็กโสสะได้เหมือนเดิม บางทีกลับไปช่วยแม่ทำงานบ้าน เลี้ยงน้องตัวเล็กๆ หรือไม่ก็ไปช่วยตัดหญ้าในหมู่บ้านครับ

วันที่ต้องออกมาใช้ชีวิตนอกหมู่บ้านเด็กโสสะแล้วเป็นอย่างไรบ้าง

ผมเป็นคนที่ไม่ค่อยดีเรื่องการเรียนจึงเลือกเรียนสายวิชาชีพ จบการศึกษาแค่ระดับ ปวช. ที่ธานีเทคโนโลยี สมุทรปราการ แผนกไฟฟ้า เรียนจบก็หางานทำอยู่สักพักแล้วก็ออกจากหมู่บ้านมา พอมาอยู่ข้างนอก ชีวิตก็แตกต่างกันไปเลย ต้องช่วยเหลือตัวเองทุกอย่าง แต่ใจเราก็กังขี้ คิดว่าเราต้องยืนด้วยขาของตัวเองให้ได้ ชีวิตผมผ่านงานมาหลายอย่าง หนักก็ต้องเอา เบาก็ต้องสู้ คนขยันไม่อดตายครับ จนมาถึงปัจจุบันรับงานวิ่งรถส่งของให้กับบริษัทแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

รู้สึกน้อยใจในโชคชะตาชีวิตของตัวเองบ้างไหมคะ

ไม่นะครับ เพราะเราไม่สามารถหนีความเป็นจริงของชีวิตไปได้ ทำใจยอมรับกับมันแล้วเราก็จะมีความสุข สำหรับผมกลับรู้สึกภูมิใจมากกว่าที่เราในวันนี้ ใครถามเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตผม ผมบอกได้เต็มปากเลยว่าผมเป็นลูกโสสะ ผมโชคดีมาก ๆ ที่ได้มีโอกาสได้เข้ามาอยู่กับครอบครัวโสสะ เพราะที่นี้มีที่ให้อาศัยอยู่ มีอาหารให้เรากิน แล้วยังได้เรียนหนังสืออีก แต่ที่พิเศษสุดสำหรับเด็กกำพร้าอย่างเรา คือ การที่ได้มีครอบครัว มีคนที่ยอมรับและรักเราอีกครั้ง

เพชรในวัย 7 ปี

จำเหตุการณ์ในวันแรกที่เข้ามาอยู่หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู สมุทรปราการได้หรือไม่

ไม่ได้ครับ จำได้แค่ว่า เติบโตมากับครอบครัวโสสะพร้อมกันกับน้องชายร่วมสายเลือดอีกคนหนึ่ง และก็เติบโตมากับพี่น้องภายในบ้านคนอื่นๆ และเพื่อนๆ ในหมู่บ้าน

ช่วยเล่าชีวิตในหมู่บ้านเด็กโสสะให้เราฟังหน่อยคะว่าเป็นอย่างไรบ้าง

ชีวิตในวัยเด็กก็สนุกสนานคริบ มีเพื่อนๆ ที่อยู่ร่วมกับเราเยอะ เราก็เล่นไปตามประสาเด็ก แต่ใช้ว่าเราเล่นกันอย่างเดียววนะครับ เรายังมีหน้าที่ที่ต้องเรียนหนังสือ ทุกคนจะได้มีวิชาติดตัวไปทำมาหากิน อยู่ที่นี่เรามีคุณแม่โสสะที่ให้การดูแล ท่านจะคอยอบรมสั่งสอน แบ่งหน้าที่มอบหมายงานบ้านให้กับลูกๆ ตั้งแต่งานบ้านเล็กๆ ไปจนถึงหน้าที่ยากๆ สำหรับเด็กผู้ชายอย่างผม นั่นก็คือต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่ไปจ่ายตลาดกับแม่แล้วก็ทำกับข้าวครับ ผมคิดว่าที่นี่เป็นทั้งบ้านเป็นทั้งโรงเรียนชีวิต สิ่งไหนถ้าเราไม่ลงมือทำ เราก็จะไม่รู้ และเมื่อไหร่ที่เราไม่รู้ นั่นล่ะ เติบโตรับมือกับความยากลำบากของชีวิตในอนาคตได้เลย พอผมอายุได้ 14 ปี ได้ย้ายเข้ามาอยู่บ้านเขาวชนชาย เพื่อเรียนรู้กิจกรรมของเด็กชาย โดยมีคุณอา

ลูกสาวทั้งสองและภรรยา

อยากฝากบอกอะไรถึงทุกคนหรือไม่

ทุกวันนี้ ถึงแม้ชีวิตผมไม่ได้เต็มร้อยหรือเกินร้อยเหมือนอย่างคนอื่น ๆ เขา แต่เราก็กุมใจและพอใจในชีวิตที่เป็นอยู่ หรือแม้จะเหน็ดเหนื่อยหรือพบกับปัญหาบ้างในบางที แต่ผมก็มีครอบครัวโสสะและครอบครัวของผมเอง (ภรรยาและลูกสาว) ที่คอยเป็นกำลังใจและอยู่เคียงข้างผมเสมอ ชีวิตของผมเริ่มต้นจากครอบครัวโสสะ เริ่มต้นจากท่านผู้บริจาคที่มีจิตเมตตาให้กับลูกโสสะอย่างผมและน้องๆ เสมอมา ผมไม่รู้จะหาสิ่งใดมาทดแทนให้สมกับสิ่งที่ทุกคนให้มา นอกจากคำขอบคุณจากหัวใจดวงนี้ ผมขอให้ความดีที่ท่านได้ทำมานั้น ส่งผลกลับไปเป็นความสุขทั้งกายและใจครับ

เพชรขณะทำงาน

ครูศรีมี นรชัยกำจร หรือ “ครูแต้ม” บนเส้นทางชีวิต “สร้างคนให้เป็นคน”

ร่วมกิจกรรมกับเด็กๆ ในหมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต

“ก่อนหน้าที่จะมาทำงานที่นี่ ครูเองก็พยายามค้นหา พยายามถามตัวเองว่าเราอยากทำอะไร อยากเป็นอะไรกันแน่ จนวันหนึ่งก็ได้คำตอบให้กับชีวิตว่า เราอยากเป็น “ครู” และวันนี้คำตอบที่ครูได้มันชัดเจนมากขึ้น”

“ปัจจุบัน ครูทำหน้าที่ในตำแหน่งครูใหญ่ของอนุบาลหมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต มีหน้าที่คอยอบรมสั่งสอน ให้ความรู้กับเด็กๆ งานบริหารอนุบาลโดยตรง ทั้งระบบการบริหารงานฝ่ายบัญชีการเงิน วิชาการ งานกิจกรรม งานทะเบียนสถิติ งานข้อมูลเด็กอนุบาล นอกจากนี้ยังเข้าไปช่วยหมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต บริการเรื่องการเรียนของเด็กๆ ดูแลพฤติกรรมเด็ก แก้ปัญหาเด็ก เป็นผู้ช่วยนักสังคมสงเคราะห์ งานกิจกรรม หรือตรงไหนที่ขาดเหลือ ก็จะเข้าไปช่วยเพื่อให้งานหมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ตดำเนินงานผ่านไปได้ด้วยดี”

“ที่ครูบอกว่า วันนี้อาชีพครูเป็นอาชีพที่ชัดเจนมากขึ้นนั้น เพราะวานอกจากเราทำได้ทำอาชีพครูตามที่เรารู้ใจแล้ว ครูยังมีโอกาสช่วยเหลือเด็กๆ ที่เขากำพร้า ไม่มีใคร การทำงานที่นี้อาจจะมีบทบาทหน้าที่และสิ่งที่ต้องรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น งานอาจจะหนัก เหนื่อย หรือมีปัญหาสักแค้นแต่เวลาที่ครูหันไปมองเด็กๆ ครูจะเห็นแววตาของพวกเขา แล้วก็กลับมาบอกตัวเองเสมอว่า เราโชคดีแล้วที่ได้เกิดมา และเมื่อได้เกิดมาแล้วก็จงทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด ถ้าเหนื่อยเราก็กัก ถ้ามีปัญหาเราก็กั๊ก กับทุกๆ เรื่อง หากเราใช้สติพิจารณาให้ถ้วนถี่ มันก็จะไม่มีเหตุและผลของมัน เราต้องทำความเข้าใจกับความ เป็นไปของชีวิต เมื่อเราเข้าใจชีวิตแล้ว ไม่ว่าจะทำอะไร อะไร “ใจเราก็คือสุข”

“ตลอดระยะเวลาเกือบสิบปีที่ครูอยู่ที่นี้ ครูภูมิใจบนเส้นทางชีวิตที่ได้สร้างคนให้เป็นคน แม่ครูเคยบอกว่า ‘ครูเป็นงานที่หนัก แต่เราก็คงได้บุญกุศล การ

พาเด็กๆ ทำกิจกรรม หาประสบการณ์นอกห้องเรียน

เป็นครูต้องช่วยเหลือเด็ก พัฒนาเด็ก พัฒนาคน เรามีกล่องบุญอยู่ทุกวัน จงมีความสุขกับสิ่งที่เราได้ทำ’ ความสุขจากการทำงานของครูคือ ได้สอนเด็กๆ ได้พูด ได้คุย และเขาได้แสดงออก พัฒนาตัวเองจากสิ่งที่เขาไม่เคยรู้ ทำให้เขาได้รู้ และเป็นส่วนหนึ่งในการผลักดันเขาให้ได้เข้าไปอยู่ในสถานที่เรียนในชั้นที่สูงๆ ขึ้นไป”

“แม้ว่าเด็กบางคนเรียนจบจากอนุบาลที่นี่ไปแล้ว แต่ครูและเด็กๆ ก็ไม่ได้ห่างหรือจากกันไปไหน มีกิจกรรม มีเรื่องราวอะไร ก็ยังคงช่วยเหลือและเล่าแบ่งปันทุกซอกซอกกันอยู่เสมอ ที่หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต เป็นบ้านที่ให้ที่พักพิงและความอบอุ่นให้กับเด็กๆ โรงเรียนอนุบาลตั้งอยู่ภายในหมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต ที่นี้ไม่เพียงเป็นสถานที่ให้ความรู้กับเด็กๆ โสสะเท่านั้น เรายังมีเด็กๆ ที่พักอาศัยอยู่บริเวณชุมชนรอบนอกหมู่บ้านฯ มาเรียนด้วย และที่นี้เองก็เปรียบเสมือนครอบครัวอีกครอบครัวหนึ่งของครูเช่นกัน”

การสอนในชั้นเรียนอนุบาล

บนเส้นทางชีวิตที่สร้างคนให้เป็นคนสายนี้ มิได้มีเพียงครูเท่านั้น แต่ยังมีครอบครัว ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญสำหรับลูกโสสะทุกคน มีเจ้าหน้าที่ บุคลากรที่ทำงานอยู่เบื้องหลัง มีผู้บริหารที่มีจิตศรัทธาจากทุกภาคส่วน ทุกคนล้วนปรารถนาอยากให้เกิดมีอนาคตที่สดใส เข้ามาช่วยเหลือให้การสนับสนุนกันอย่างต่อเนื่อง พลังอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ เริ่มต้นจากหัวใจที่เปี่ยมด้วยเมตตาของทุกคน และยังขับเคลื่อนเป็นอีกแรงที่ร่วมสร้างสรรค์บุคลากรคุณภาพและมอบประสบการณ์ดีๆ ให้เกิดขึ้นในสังคมเราต่อเนื่องไปไม่มีที่สิ้นสุด

ต่อติด ชีวิตเปลี่ยน... เปลี่ยนชีวิตให้กับเด็กที่ขาด บิดา มารดา ไร้ญาติมิตร

การติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์คงเป็นสิ่งที่หลายๆ คนคุ้นเคยกันดี แต่ถ้าหากเป็นการขอประชาสัมพันธ์เรื่องราวทางโทรศัพท์แล้ว หลายท่านอาจไม่สะดวกใจที่จะรับสาย บางครั้งอาจตัดสายทิ้ง หรือไม่ก็ไม่รับสายไปเลย แต่หากคุณลองรับสายและรับฟังเรื่องราวเหล่านั้นดู เวลาที่เสียไปอาจไม่มากมาย แต่ผลลัพธ์ที่กลับมามันอาจมีคุณค่ายิ่งใหญ่มหาศาล สำหรับชีวิตเล็กๆ ของเด็กที่ขาดบิดา มารดา ไร้ญาติมิตร เพราะมันเป็นการต่อเติมโอกาสของชีวิตให้เขาอีกครั้ง ดังเช่นที่ คุณขวัญจิต หิรัญติยะกุล เจ้าหน้าที่องค์กรรัฐวิสาหกิจ ได้เลือกกดรับสายโทรศัพท์จากเจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็กโสสะฯ ในวันนั้น และตัดสินใจร่วมเป็นผู้ให้การสนับสนุนเลี้ยงดูเด็กๆ อย่างต่อเนื่องจนถึงทุกวันนี้

รู้จักมูลนิธิเด็กโสสะฯ ได้อย่างไร

จริงๆ พี่เคยรู้จักมูลนิธิเด็กโสสะฯ มาก่อนจากการอ่านนิตยสารสกุลไทย เมื่อสมัยนานมาแล้วว่าจะประมาณปี 2540 ได้ มูลนิธิเด็กโสสะฯ เป็นมูลนิธิแรกที่พี่เลือกให้การช่วยเหลือ ร่วมบริจาคมาตั้งแต่สมัยส่งธนาณัติทางไปรษณีย์ เดือนละ 300 บาท แต่ที่เปลี่ยนสถานที่ทำงานบ่อย เดี่ยวย้ายไปทำสาขาโน้นที่ สาขานี้ที่ ทำให้ได้รับเอกสารไม่ต่อเนื่อง พี่จึงบริจาคเป็นครั้งคราวตามที่พี่สะดวก ทำให้บางครั้งก็ขาดหายไปบ้าง

เหตุใดจึงตัดสินใจร่วมบริจาคอย่างต่อเนื่องผ่านโครงการประชาสัมพันธ์ผ่านทางโทรศัพท์

จนเมื่อต้นปี 2558 มีเจ้าหน้าที่มูลนิธิฯ โทรศัพท์มาเชิญชวนให้ร่วมบริจาคเลี้ยงดูเด็กๆ แบบต่อเนื่องผ่านทางบัตรเครดิตกับมูลนิธิเด็กโสสะฯ ส่วนตัวที่มีความตั้งใจจะช่วยเหลืออยู่แล้ว จึงบริจาคแบบต่อเนื่องเดือนละ 600 บาท พอบริจาคเป็นรูปแบบการตัดบัตรเครดิตที่ว่าสะดวกดี แต่ก็มีช่วงหนึ่งที่บัตรเครดิตหมดอายุ

คุณขวัญจิต หิรัญติยะกุล ผู้ให้การสนับสนุนเลี้ยงดูเด็กโสสะฯ

ทำให้การบริจาคหยุดชะงักไป แต่เวลาผ่านไปไม่นานนักเจ้าหน้าที่จากมูลนิธิฯ โทรศัพท์มาแจ้งว่าบัตรเครดิตที่หมดอายุ ไม่สามารถตัดเงินบริจาคเพื่อช่วยเหลือเด็กๆ ได้ พอพี่ทราบเรื่องจึงให้เจ้าหน้าที่มูลนิธิฯ ตัดบัตรเครดิตย้อนหลังในเดือนที่พี่ขาดหายไป และได้เพิ่มยอดการบริจาคเป็น 1,000 บาทต่อเดือน อย่างที่บอกน่าจะว่ามูลนิธิเด็กโสสะฯ เป็นมูลนิธิแรกที่พี่ได้ช่วยเหลือและยังคงเป็นมูลนิธิที่ได้ช่วยอยู่จนถึงปัจจุบัน

สิ่งที่อยากแบ่งปันถึงผู้อ่าน

พี่คิดว่าคนเราไม่จำเป็นต้องมีเงินมากแล้วค่อยถึงไปช่วยเหลือคนอื่น ถ้าเราใช้ชีวิตอย่างพอเพียง รู้จักแบ่งสัดส่วนการใช้เงิน สำหรับพี่ก็จะมีการออม การให้แล้วจึงค่อยเป็นเรื่องส่วนตัวขยับย่อนอื่นๆ คือไม่จำเป็นต้องเยอะมาก แต่ก็ทำได้ทำประโยชน์ให้กับคนอื่นบ้าง ได้ร่วมกันช่วยเหลือสังคมของเรา

จากการรับสายโทรศัพท์สั้นๆ ในวันนั้น กลายเป็นอีกหนึ่งพลังในการช่วยมอบชีวิตใหม่และครอบครัวอันอบอุ่นให้กับลูกโสสะ อีกกว่า 700 คน หากท่านได้รับการติดต่อและสนใจเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือ ท่านสามารถสอบถามและพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ได้ที่ “ศูนย์ประชาสัมพันธ์ทางโทรศัพท์ มูลนิธิเด็กโสสะฯ” โทร. 02-380-1177 ต่อ 123 ทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ เวลา 9.00-17.00 น.

คุณค่าอันงดงามจากโลกออนไลน์ เพียงคลิก พลิกโอกาสในชีวิตลูกโสสะ

ทุกวันนี้ถ้าเราพูดถึงอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะโซเชียลมีเดีย อย่างเฟซบุ๊ก (www.facebook.com) คงไม่มีใครที่ไม่รู้จัก โดยเฉพาะหลายคนใช้เวลาไปกับมันอย่างมากมาย ทั้งจุดประสงค์และผลลัพธ์จากการใช้โซเชียลมีเดียเองก็หลากหลายตามมุมมองแต่ละคน

ไม่ว่าจะเป็นไปเพื่อความสนุกบันเทิง อัปเดตข่าวสาร หรือแม้แต่มียุคนานที่สามารสรสร้างสรรคคุณค่าอันงดงาม จากสังคมออนไลน์สู่ผู้คนรอบข้างและกระจายไปถึงสังคมต่อไปด้วย

ดังเช่น เฟซบุ๊กเพจชื่อดัง Drama-addict ซึ่งมีผู้ติดตามกว่า 1.2 ล้านคน ได้โพสต์เรื่องราวเกี่ยวกับมูลนิธิเด็กโสสะฯ และ คุณอรรรถกฤษณ์ อมรไตรภพ เจ้าของกิจการในจังหวัดนครสวรรค์ คือหนึ่งในผู้ที่ได้อ่านข้อความดังกล่าว และเกิดความสนใจในการดำเนินงานของมูลนิธิฯ จนกระทั่งตัดสินใจร่วมบริจาคออนไลน์ เพื่อการเลี้ยงดูเด็กๆ ในครอบครัวโสสะอย่างต่อเนื่องมากกว่าครึ่งปีแล้ว

คุณอรรรถกฤษณ์ อมรไตรภพ
ผู้สนับสนุนเลี้ยงดูเด็กโสสะฯ ผ่านช่องทางบริจาคออนไลน์

ครอบครัว คือ ชีวิต “ครอบครัว 45 ปี มูลนิธิเด็กโสสะ”

เมื่อวันที่ 12 พ.ค. ที่ผ่านมา มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ จัดงานประจำปี “ครอบครัว คือ ชีวิต” ในช่วงวันครอบครัวสากล (UN International Day of Families) และในปีนี้มีมูลนิธิฯ ได้ดำเนินงานครอบครัวมาถึงปีที่ 45 ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเงินบริจาคของท่านไม่ได้หายไปไหน ทุกบาททุกสตางค์จะถูกเปลี่ยนไปเป็นเสื้อผ้า อาหาร การศึกษา และความรัก ความอบอุ่นจากแม่โสสะที่มากดูแลเอาใจใส่พวกเขาซึ่งไม่ต่างไปจากแม่จริงๆ ปัจจุบันมีเด็กอยู่ในการดูแลของครอบครัวโสสะประมาณ 700 คน มีเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวโสสะ จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ออกไปประกอบอาชีพและเลี้ยงดูตัวเอง รวมทั้งอยู่ร่วมกับสังคมอย่างมีความสุขแล้วกว่า 500 คน

ซึ่งภายในงาน “คุณแพนเค้ก เขมนิจ จามิกรณ์” ได้มาร่วมพูดคุยถึงความประทับใจที่ได้ไปสัมผัสชีวิตความเป็นอยู่ของน้องๆ ในหมู่บ้านเด็กโสสะ

และงานแถลงข่าวในครั้งนี้ได้รับความร่วมมือจาก Ogilvy & Mather Advertising มาร่วมสร้างบทโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อกระตุ้นให้คนทั่วไปเห็นความสำคัญในการร่วมบริจาคเพื่อช่วยเหลือเด็กๆ ในมูลนิธิเด็กโสสะฯ อีกทั้งยังมีคุณต่อ-ธัญชัช ศรศรีวิชัย ผู้กำกับภาพยนตร์โฆษณา บริษัท ฟิโนมีน่า จำกัด ได้มาช่วยกำกับโฆษณา “เงินบริจาคหายไปไหน” (ชมคลิปโฆษณาได้ที่ <https://goo.gl/x96yYG>)

ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนการดำเนินงานของมูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ เพื่อช่วยเหลือเด็กไทยที่สูญเสียบิดา มารดา ไร้ญาติมิตร ให้พวกเขาได้กลับมามีครอบครัวที่อบอุ่นและอนาคตที่สดใสอีกครั้ง ผู้สนใจสามารถเข้าไปชมรายละเอียดได้ที่ www.sosthailand.org หรือ www.facebook.com/SOSThailand หรือ โทร. 02-380-1177

“ผมรู้จักมูลนิธิเด็กโสสะฯ จากเพจ Drama-addict ครับ ได้อ่านข้อมูลที่น่าประทับใจ (จำพิชิต-ผู้ดูแลเพจ Drama-addict) ได้โพสต์ข้อความเกี่ยวกับกระแสวิพากษ์วิจารณ์ถึงการทำงานของมูลนิธิต่างๆ ในปัจจุบัน ซึ่งจำก็มีการแนะนำถึงมูลนิธิเด็กโสสะฯ ครับ ว่าเป็นมูลนิธิ ที่มีการดำเนินการที่ดี เชื่อถือได้ หากใครสนใจที่จะบริจาคเพื่อช่วยเหลือเด็กกำพร้า เด็กด้อยโอกาสก็ให้มาทำกับที่นี่ แล้วก็แวะลิ้งค์เว็บไซต์มูลนิธิเด็กโสสะฯ (www.sosthailand.org) พร้อมทั้งได้มีการแชร์ภาพยนตร์โฆษณาเรื่อง “เงินบริจาคหายไปไหน” ซึ่งผมดูแล้วรู้สึกว่ามันซึ่งมากครับ เข้าใจเลยว่าเงินที่เราบริจาคไปนั้นจะถูกนำไปช่วยเหลือเด็กๆ ได้ยังไงบ้าง

หลังจากนั้นผมได้เข้าไปอ่านรายละเอียดที่เว็บไซต์ ซึ่งมูลนิธิฯ มีรูปแบบการดำเนินงานที่ดี น่าเชื่อถือ มูลนิธิฯ ได้ช่วยเหลือเด็กกำพร้าโดยการมอบแม่ มอบครอบครัว มอบโอกาสในชีวิตให้กับพวกเขาอีกครั้ง ผมจึงตัดสินใจร่วมบริจาคแบบต่อเนื่องรายเดือน เดือนละ 600 บาท ผ่านการตัดบัตรเครดิตครับ

พอผมกดร่วมบริจาคผ่านทางเว็บไซต์ไปแล้ว จะมีเจ้าหน้าที่มูลนิธิฯ โทรศัพทมา ยืนยันขั้นตอนการร่วมบริจาค ผมก็มีสอบถามทางเจ้าหน้าที่ไปเพิ่มเติมจนทราบว่าที่นี่มีการรับบริจาคสิ่งของหรือเสื้อผ้าหรือไม่ ทางเจ้าหน้าที่ได้อธิบายรูปแบบการเลี้ยงดูเด็กมาให้ฟังว่าสิ่งของบริจาคที่รับนะครับ แต่สิ่งของก็จะอยู่กับแค่

หมู่บ้านเด็กโสสะที่ท่านบริจาคมาเท่านั้น จะไม่ทั่วถึงไปยังอีก 4 หมู่บ้านที่เหลือ แต่หากเป็นเงินบริจาคทางมูลนิธิฯ สามารถจัดสรรให้ถึงเด็กๆ ได้อย่างสะดวก และทั่วถึงได้ดีที่สุด เพราะจะครอบคลุมไปถึงค่ารักษาพยาบาลเวลาที่เด็กๆ เจ็บป่วย และที่สำคัญที่สุดคือการศึกษาที่เด็กๆ จะได้รับ

“ผมอยากให้ผู้ที่สนใจ ผู้ที่ได้อ่านบทความนี้มาช่วยกันบริจาคครับ ไม่ว่าจะมากหรือน้อย ก็อยากเชิญชวนให้ทุกคนมาช่วยกัน ผมคิดว่าการให้คือสิ่งที่สำคัญที่สุด สำคัญมากกว่าการรับ และพวกเราทุกคนสามารถมีส่วนที่จะช่วยให้เด็กๆ ที่ไม่มีโอกาสเหมือนกับเรา ให้พวกเขาได้มีอนาคตเติบโตขึ้นมาช่วยชาติบ้านเมืองของเราต่อไปครับ”

และนี่เป็นเพียงหนึ่งตัวอย่างจากหลายพันหลายหมื่นคลิกที่โลดแล่นอยู่บนโลกออนไลน์ และไม่ว่าคุณจะทำอยู่ที่ใด พลังแห่งการแบ่งปันเหล่านี้ก็สามารถร่วมสร้างสรรค์สิ่งดีๆ ให้เกิดขึ้นได้บนโลกแห่งความเป็นจริงได้เสมอ เพียงเริ่มต้นด้วยความตั้งใจและน้ำใจที่จะสานสายใยร่วมสร้างสังคมดีงามและกระจายการส่งต่อโอกาสแห่งชีวิตของสมาชิกในสังคมของเราออกไปได้อย่างไม่มีวันสิ้นสุด

เรียน ท่านผู้มีจิตเมตตา

ในวาระสารฉบับนี้ ท่านจะได้สัมผัสถึงวิถีชีวิตที่เปี่ยมไปด้วยความรัก ความอบอุ่นของครอบครัวโสสะ ผ่านเรื่องราวชีวิตของลูกโสสะที่เป็นเด็กหญิงตัวน้อยมีอายุเพียง 4 ขวบ และอีกเรื่องราวความสำเร็จของลูกโสสะ ซึ่งในหลายฉบับที่ผ่านมาท่านจะเห็นว่าน้องๆ หลายคนเรียนจบปริญญา แต่ความสำเร็จที่แท้จริงของมูลนิธิฯ นั่นคือการที่เด็กสามารถเติบโตเป็นคนดีออกไปสู่สังคม มีงานทำ เลี้ยงดูตัวเองได้และอยู่ร่วมกับสังคมอย่างปกติสุข นอกจากนี้บุคลากรที่ร่วมทำงานเลี้ยงดูเด็กๆ และผู้บริจาคที่ได้ให้การสนับสนุนการดำเนินงานของมูลนิธิฯ ยังได้มาร่วมแบ่งปันและบอกเล่าความประทับใจให้ท่านได้รับทราบในวาระสารฉบับนี้ด้วย

ในปีนี้นุสนิธา ได้ดำเนินงานครบรอบมาถึงปีที่ 45 แล้ว เงินบริจาคของท่านตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นั้นไม่ได้หายไปไหน ทุกบาททุกสตางค์ได้ถูกเปลี่ยนไปเป็นเสื้อผ้า อาหาร การศึกษา และความรัก ความอบอุ่นจากแม่โสสะที่มาดูแลเอาใจใส่พวกเขาไม่ต่างไปจากแม่จริงๆ ปัจจุบันมีเด็กอยู่ในการดูแลของครอบครัวโสสะประมาณ 700 คน มีเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวโสสะ จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ออกไปประกอบอาชีพเลี้ยงดูตัวเอง และเป็นบุคคลที่มีคุณภาพสังคมอย่างมีความสุขแล้วกว่า 500 คน

สุดท้ายนี้ กระผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะยังคงเป็นพลังสำคัญในการมอบโอกาสช่วยเหลือลูกโสสะอย่างต่อเนื่อง เด็กๆ หลายร้อยชีวิตจะสามารถมีวัยเด็กที่เปี่ยมสุข มีอนาคตที่สดใสต่อไปได้ ก็ด้วยการสนับสนุนจากทุกท่าน ท่านไม่เพียงได้เป็นสุขจากการเป็นผู้ให้เท่านั้น แต่ท่านเปรียบเสมือนญาติที่จูงมือเล็กๆ ของพวกเขาให้ถึงฝั่งฝัน ให้มีอนาคตที่สดใสและเป็นคนดีสู่สังคมไทยต่อไป

ขอแสดงความนับถือ
นายธนา เตรีตตันชัย

เลขาธิการ / กรรมการอำนวยการ
มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย

 มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชินูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

“ขอมตุณท์ทักให้หนูมีวัยเด็ก ที่เปี่ยมสุขอีกครึ่งหนึ่ง”

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ จัดกิจกรรมออกบูธประชาสัมพันธ์ตามสถานที่ต่างๆ อาทิ ห้างสรรพสินค้า อาคารสำนักงาน และย่านธุรกิจ ทั้งกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด ทั้งนี้เพื่อเชิญชวนผู้ที่มีจิตเมตตาต่อเด็กๆ ก้าวร้าว ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวโสสะทั่วประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยบริจาคผ่านการตัดบัตรเครดิต ซึ่งเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่สะดวก และท่านสามารถสังเกตเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิฯ จะสวมเสื้อที่มีโลโก้ และบัตรประจำตัวพร้อมชื่อเพื่ออ้างอิง หากพบเจ้าหน้าที่ของทางมูลนิธิฯ ท่านสามารถแวะเข้าไปสอบถามข้อมูลเพื่อบริจาคหรือทักทายให้กำลังใจน้องกันได้นะคะ

ที่ปรึกษาจิตติมศักดิ์: คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์, พล.ต.ต.นรวัฒน์ เจริญรัชต์ภาคย์, ธนา เตรีตตันชัย, ณกรณ์ อุดมผล, ดวงกมล สุวิชชากุล

ที่ปรึกษา: พหล ตรังคิณินาถ, จันทิรา สมบุญเกิด

กองบรรณาธิการ: กมลภัทร ริกากรณ์, ปรางสุรางค์ โชติชัชวาลย์กุล, มาลินี มีศิลป์, อติศักดิ์ พรมลี, สุภาวิณี ชัยนการ, สมัคพล ศรียานนท์

ภาพประกอบ: คลังภาพสำนักงานหมู่บ้านเด็กโสสะ, นัสริน สมชาติ

กราฟฟิค: Hunger Brothers

สงวนลิขสิทธิ์ มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชินูปถัมภ์ พ.ศ.2559

18 หมู่ 3 ซอยเทศบาล 27 (บุญศิริ) ต.บางเมือง อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10270
โทรศัพท์ 02-3801177 โทรสาร 02-7555576

Website : www.sosthailand.org Facebook : www.facebook.com/SOSThailand